

Beatrix Potter Stories

Die Verhaal van Eekhoring Nutkin

Dit is 'n verhaal oor 'n stert – 'n stert wat aan 'n klein rooikleurige eekhoring behoort het, en sy naam was Nutkin. Hy het 'n broer gehad met die naam Twinkleberry en baie neefs en niggies. Hulle het in 'n woud aan die oewer van 'n meer gewoon.

In die middel van die meer is daar 'n eiland vol bome en neutbosse, en tussen daardie bome staan 'n hol eikeboom, wat die huis is van 'n uil met die naam Oubaas Bruin.

Een herfs, toe die neute ryp was en die blare aan die
haselneutbosse goudgeel en groen gekleur het – het Nutkin
en Twinkleberry en al die ander klein eekhorinkies uit die
woud gekom en afbeweeg na die oewer van die meer.

Hulle het klein vlotjies van takkies gemaak en oor die water
na Uil eiland geroei om neute te gaan versamel.

Elke eekhoring het 'n klein sak en 'n groot roeispaan gehad, en sy stert oopgespan as 'n seil. Hulle het ook 'n offergawe van drie vet muis saamgeneem as geskenk vir Oubaas Bruin en dit op sy drumpel neergesit.

Toe het Twinkleberry en al die ander klein eekhorinkies 'n diep buiging gemaak en beleefd gesê:

“Ou Meneer Bruin, sal u so vriendelik wees om ons toestemming te gee om neute op u eiland te versamel?”

Maar Nutkin was buitensporig onbeskof in sy maniere. Hy
het op en af gespring soos 'n klein rooi kersie en gesing:

“Raai-raai-riepa!

'n Klein ou mannetjie in 'n rooi, rooi jas!

'n Staf in sy hand en 'n klip in sy keel;

As jy hierdie raaisel kan raai, gee ek vir jou 'n munt.”

Nou, hierdie raaisel is so oud soos die berge; Meneer Bruin
het geen aandag aan Nutkin gegee nie. Hy het koppig sy oë
toegemaak en aan die slaap geraak.

Die eekhorinkies het hul klein sakke met neute gevul en
teen die aand huis toe geseil.

Maar die volgende oggend het hulle almal weer
teruggekeer na Uil eiland, en Twinkleberry en die ander
het 'n mooi vet mol gebring en dit op die klip voor Oubaas
Bruin se deur neergesit, en gesê:

“Meneer Bruin, sal u ons asseblief die guns bewys om ons
weer toe te laat om nog neute te versamel?”

Maar Nutkin, wat geen respek gehad het nie, het begin op en af dans en Oubaas Bruin met 'n brandnetel kielie terwyl hy gesing het:

“Oubaas B! raai-raai-ree!
Hitty Pitty binne die muur,
Hitty Pitty buite die muur;
As jy aan Hitty Pitty raak,
sal Hitty Pitty jou byt!”

Meneer Bruin het skielik wakker geword en die mol in sy huis ingedra.

Hy het die deur in Nutkin se gesig toegemaak.

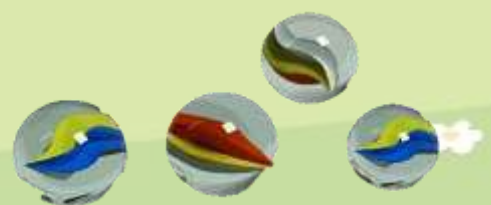
Kort daarna het 'n dun blou rokie van 'n houtvuur by die top van die boom opgekring, en Nutkin het deur die sleutelgat geloer en gesing:

“'n Huis vol, 'n gat vol!

En tog kan jy nie eens 'n bak vol bymekaarskraap nie!”

Die eekhorinkies het oral oor die eiland na neute gesoek en hul klein sakke gevul.

Maar Nutkin het eike-appels – geel en rooi – versamel en op 'n stomp van 'n beukboom gaan sit en albasters gespeel, terwyl hy die deur van Oubaas Bruin dopgehou het.

Op die derde dag het die eekhorinkies baie vroeg opgestaan en gaan visvang; hulle het sewe vet klein vissies gevang as geskenk vir Oubaas Bruin.

Hulle het oor die meer geroei en onder 'n krom kastaiingboom op Uil eiland geland.

Twinkleberry en ses ander klein eekhorinkies het elkeen 'n vet vissie gedra, maar Nutkin, wat glad nie goeie maniere gehad het nie, het geen geskenk gebring nie.

Hy het vooraan gehardloop en gesing:

“Die man in die wildernis het vir my gevra:

Hoeveel aarbeie groei daar in die see?”

Ek het hom geantwoord soos ek goed gedink het:

“Soveel rooi haringe as wat in die bos groei.”

Maar Oubaas Bruin het geen belangstelling in raaisels gehad nie – nie eens wanneer die antwoord vir hom gegee is nie.

Op die vierde dag het die eekhorinkies 'n geskenk van ses
vet kewers gebring, wat so lekker soos pruime in 'n
pruimpudding vir Oubaas Bruin was.

Elke kever was sorgvuldig in 'n dik blaar toegedraai en
met 'n denne-naald vasgespeld.

Maar Nutkin het so onbeskof soos altyd gesing:

“Oubaas B! raai-raai-ree!
Meel van Engeland, vrugte van Spanje,
Bymekaargekom in ’n reënbui;
In ’n sak gesit en met ’n tou vasgebind —
As u hierdie raaisel kan raai, gee ek vir u ’n ring!”

Dit was natuurlik belaglik van Nutkin, want hy het glad
nie ’n ring gehad om vir Oubaas Bruin te gee nie.

Die ander eekhorinkies het op en af tussen die neutbosse
gesoek, maar Nutkin het robynkussings van ’n braambos
afgeskeur en dit vol denne-naaldpenne gestee.

Op die vyfde dag het die eekhorinkies 'n geskenk van wilde
heuning gebring; dit was so soet en taai dat hulle aan hul
vingers gelek het toe hulle dit op die klip neergesit het.

Hulle het dit uit 'n hommelby nes op die piepklein toppunt
van die heuwel gesteel.

Maar Nutkin het op en af gespring en gesing:

“Hum-‘n-bum! Gons! Gons! Hum-‘n-bum gons!
Toe ek oor Tipple-tine geloop het,
het ek ’n trop pragtige varke teëgekom;
Party het geel nekkies gehad, party het geel rûe gehad!
Hulle was die heel pragtigste varke
wat ooit oor Tipple-tine geloop het.”

Oubaas Bruin het sy oë in afsku opgeslaan oor Nutkin se onbeskofheid.

Maar hy het tog die heuning geëet!

Die eekhorinkies het hul klein sakke met neute vol gemaak.

Maar Neutkin het op 'n groot plat rots gesit en 'n wilde appel en groen dennebolle op die neute gepak.

Op die sesde dag, wat Saterdag was, het die eekhorinkies vir die laaste keer gekom; hulle het 'n vars gelêde eier in 'n klein rietmandjie gebring as 'n laaste afskeidsgeskenk vir Oubaas Bruin.

Maar Nutkin het vooraan gehardloop, laggend en roepend:

“Humpty Dumpty lê in die spruit,
Met ’n wit bedsprei om sy nek,
Veertig dokters en veertig timmermanne,
Kan Humpty Dumpty nie regmaak nie!”

Nou het Oubaas Bruin wel belang gestel in eiers; hy het een
oog oopgemaak en dit toe weer toegemaak.

Maar steeds het hy niks gesê nie.

Nutkin het al hoe meer onbeskof geword —

“Oubaas B! Oubaas B! Hackamore, Hackamore, op die
koning se kombuisdeur;

Al die koning se perde en al die koning se manne,
kon nie vir Hickamore, Hackamore van die koning se
kombuisdeur afkry nie.”

Nutkin het op en af gedans soos ’n sonstraal, maar steeds
het Oubaas Bruin niks gesê nie.

Nutkin het weer begin —

“Arthur O’Bower het sy hand gebreek,
Hy kom brullend oor die land!
Die Koning van Skotland met al sy mag,
kan nie vir Arthur van die Bower keer nie!”

Nutkin het ’n suisinggeluid gemaak om soos die wind te
klink, en toe het hy met ’n aanloop reg op Oubaas Bruin se
kop gespring!...

Toe, skielik, was daar ’n gefladder en ’n gestoei en ’n harde
“Gilletjie!”

Die ander eekhorinkies het vinnig in die bosse in weggehol.

Toe hulle versigtig teruggekom en om die boom geloer het -
daar sit Oubaas Bruin op sy drumpel, heel stil, met sy oë
toe, asof niks gebeur het nie.

Maar Nutkin was in sy baadjiesak!

Oubaas Bruin het vir Nutkin in sy huis ingedra en hom aan sy stert opgehou, van plan om hom te slag; maar Nutkin het so hard geruk dat sy stert middeldeer gebreek het, en hy het teen die trappe uitgestorm en by die soldervenster ontsnap.

En tot vandag toe, as jy vir Nutkin in 'n boom raakloop en
vir hom 'n raaisel vra,
sal hy stokke na jou gooi, met sy voete stamp, raas en
skreeu:

“Koek–koek–koer-r-r–koek-k-k!”

